

VALLANKUMOUKSELLISEN SOCIALIDEMOKRATIAN TOIMINTAOHJELMA

I

Puolueen edustajakokous, kuten tunnettua, kutsutaan koolle muutaman viikon kuluttua. On ryhdyttävä mitä tarkimmin valmistautumaan edustajakokoukseen, pohtimaan taktiikan peruskysymyksiä, joista puolueen on tässä edustajakokouksessa päätettävä.

Puolueemme Keskuskomitea on jo suunnitellut edustajakokouksen päiväjärjestyksen, joka on julkaistu lehdissä. Keskeisimpiä kysymyksiä tässä päiväjärjestyksessä ovat: 1) „Lähimmät poliittiset tehtävät” ja 2) „Valtakunnanduuma”. Mitä tulee toiseen kysymykseen, niin on itsestään selvää, miten välttämätön se on, eikä se voi aiheuttaa kiistoja. Ensimmäinen kysymys on mielestämme myös välttämätön, mutta vähän toisenlaisessa sanamuodossa tai oikeammin sanoen sisällöltään hiukan muutettuna.

Jotta voitaisiin heti aloittaa koko puolueen mitassa edustajakokouksen tehtävien ja sen ratkaistavina olevien taktiikkakysymysten pohdinta, puolueemme molempien pääkaupunkijärjestöjen ja „Proletarin” toimituskollegion edustajien neuvottelukokous laati toisen Duuman koolle-kutsumisen aattona alempana julkaistut päätöslauselmaehdotukset *. Aiomme selittää lyhyesti, *miten* neuvottelukokous ymmärsi tehtävänsä, *miksi* se esitti ensi vuorossa päätöslauselmaehdotukset juuri niistä ja niistä kysymyksistä ja *mitä perusajatuksia* se kehitteli näissä päätöslauselmissa.

Ensimmäinen kysymys: „Lähimmät poliittiset tehtävät”.

---

* Ks. tätä osaa, ss. 119—130. *Toim.*

Mielestämme nykyisellä kaudella ei saa asettaa kysymystä *tällä tavalla* VSDTP:n edustajakokoukselle. Tämä kausi on vallankumouuskautta. Kaikki sosialidemokraatit fraktioista riippumatta ovat tästä samaa mieltä. Jotta vakuuttuisi siitä, että väitteemme on oikea, riittää, kun silmäilee sen päätöslauselman *periaatteellista* osaa, jonka menshevikit ja bundilaiset hyväksyivät VSDTP:n Yleisvenäläisessä konferenssissa marraskuussa 1906.

Vallankumouksellisella kaudella *ei saa* rajoittua *lähimpien* poliittisten tehtävien määrittelemiseen, sitä ei saa tehdä kahdesta syystä. Ensinnäkin, sellaisilla kausilla nousevat etualalle sosialidemokraattisen liikkeen *perustehtävät*, ja ne vaativat, erotukseksi „rauhallisen” ja vähäisen perustuslaillisen rakennustyön kausista, perinpohjaista käsittelyä. Toiseksi, sellaisella kaudella *ei voida* määritellä *lähimpiä* poliittisia tehtäviä, sillä vallankumouksen erikoisuus onkin juuri siinä, että silloin ovat mahdollisia ja kiertämättömiä jyrkät murrokset, nopeat käänteet, odottamattomat tilanteet ja äkkinäiset purkaukset. Jotta tämä käsitettäisiin, riittää, kun sanotaan, että vasemmistolaisen Duuman hajottaminen ja vaalilain muuttaminen mustasotnialaisessa hengessä on mahdollista ja luultavaakin.

Hyvähän esimerkiksi itävaltalaisien oli määritellä „lähin” tehtävänsä: taistelu yleisen äänioikeuden puolesta, kun kaikki merkit osoittivat, että enemmän tai vähemmän rauhallisen, johdonmukaisen ja perinnäisen perustuslaillisen kehityksen kausi jatkuu. Entä meillä, eivätkö yksin menshevikitkin puhu edellä mainitussa päätöslauselmassa siitä, että *rauhallinen* tie on mahdoton, että Duumaan on valittava taistelijoita eikä anojia? Eivätkö he tunnusta taistelua perustavan kokouksen puolesta? Kuvitelkaapa mielessänne eurooppalaista maata, jossa on muodostunut ja joksikin aikaa vakiintunut perustuslaillinen järjestelmä ja jossa voisi tulla kysymykseen tunnus: „perustava kokous” ja „anojan” asettaminen „taistelijan” vastapainoksi Duumassa,—niin ymmärrätte, että sellaisissa oloissa „lähimpiä” tehtäviä *ei voitaisi* määritellä niin kuin ne määritellään nykyisin Länessä. Mitä menestyksellisempää tulee olemaan sosialidemokratian ja vallankumouksellisen porvarillisen demokratian duumatoiminta, sitä luultavampi on Duuman-ulkopuolisen taistelun purkaus, joka nostaa ratkaistavaksemme aivan erikoisia lähimpiä tehtäviä.

Ei. Puolueen edustajakokouksessa meidän ei pidä käsittää niinkään paljon proletariaatin lähimpiä kuin sen *perustehtäviä*, joita sillä on porvarillisen vallankumouksen nykyisessä vaiheessa. Muussa tapauksessa joudumme sellaisten ihmisten asemaan, jotka ovat avuttomia ja joutuvat jokaisessa tapahtumain käänteessä hämmingin valtaan (niin kuin kävikin jo monasti vuonna 1906). „Lähimpiä” tehtäviä me emme kuitenkaan voi määrittellä,— samoin kuin ei kukaan voi sanoa etukäteen, säilyykö toinen Duuma ja vuoden 1905 joulukuun 11 päivän vaalilaki viikon, kuu-kauden vai puoli vuotta. Mutta sitä, miten on ymmärrettävä sosialidemokraattisen proletariaatin perustehtävät vallankumouksessamme, ei meillä koko puolueen nimessä ole vielä selvitetty. Ja ilman sen selvittämistä kaikenlainen johdonmukainen, periaatteellinen politiikka on mahdotonta,— kaikenlaiset „lähimpien” tehtävien määrittelemisyritykset tulevat epäonnistumaan.

Yhdistävä edustajakokous ei hyväksynyt mitään päätöslauselmaa ajankohdan arvioinnista ja proletariaatin tehtävistä vallankumouksessa, ei hyväksynyt, vaikka sosialidemokraattisen puolueen molemmat virtaukset *olivat* esittäneet vastaavat ehdotukset,— vaikka kysymys ajankohdan arvioinnista oli otettu päiväjärjestykseen ja sitä *käsiteltiin* edustajakokouksessa. Siis *kaikki* tunnustivat nämä kysymykset tärkeiksi, mutta Tukholman edustajakokouksen enemmistö ei pitänyt niitä *silloin* riittävän selvinä. On välttämättä ryhdyttävä uudelleen käsittelemään näitä kysymyksiä. Meidän on tarkasteltava ensiksikin sitä, millainen on nykyinen vallankumouksellinen ajankohta yhteiskunnallis-taloudellisen ja poliittisen kehityksen perustendenssien puolesta; — toiseksi, millainen on luokkien (ja puolueiden) poliittinen ryhmitys nykyisellä Venäjällä; — kolmanneksi, millaiset ovat sosialidemokraattisen työväenpuolueen perustehtävät *tällaisella* ajankohdalla, yhteiskunnallisten voimien *tällaisen* poliittisen ryhmityksen vallitessa.

Me emme tietenkään sulje silmiämme näkemästä sitä, että eräät menshevikit (ja ehkä Keskuskomiteakin) käsittivät lähimpiä poliittisia tehtäviä koskevan kysymyksen yksinkertaisesti vain duuma-, s.o. kadettiministeristövaatimuksen kannattamista koskevaksi kysymykseksi.

Plehanov on jo puolustellut tuota vaatimusta „Russkaja Zhizn” lehdessä (helmikuun 23 pnä) hänelle ominaisella —

ja tietysti erittäin kiitettävällä — kiihkeydellä, jota hän on osoittanut menshevikkien sysäämisessä oikealle.

Me ajattelemme, että se on tärkeä, mutta *alistettu* kysymys, että marxilaiset eivät voi asettaa sitä erillisenä, antamatta arviota vallankumouksemme nykyvaiheesta, antamatta arviota kadettipuolueen luokkasisällöstä ja koko sen nykyisestä poliittisesta merkityksestä. Tämän kysymyksen supistaminen pelkkään politikointiin, siihen „periaatteen”, että perustuslaillisessa järjestelmässä yleensä ministeristö on vastuuvollinen edustajakamarin edessä, merkitsisi luokkataistelukannan täydellistä hylkäämistä ja siirtymistä liberaalin näkökannalle.

Juuri sen vuoksi neuvottelukokouksemme yhdisti kysymyksen kadettiministeristöstä vallankumouksen nykyvaiheen arviointiin.

Vastaavassa päätöslauselmassa me aloitamme perustelussa ennen kaikkea kysymyksestä, jonka kaikki marxilaiset tunnustavat peruskysymykseksi,— talouspulaa ja joukkojen taloudellista asemaa koskevasta kysymyksestä. Neuvottelukokous hyväksyi sanamuodon: pulassa „ei ilmene pikaisen päättymisen oireita”. Tämä sanonta lienee liian varovainen. Mutta sosialidemokraattiselle puolueelle on tietysti tärkeää todeta eittämättömät tosiasiat, hahmotella peruspiirteet ja jättää kysymyksen tieteellinen kehittäely puoluekirjallisuuden tehtäväksi.

Pulan pohjalla me toteamme (perustelujen toinen kohta) luokkataistelun kärjistymisen proletariaatin ja porvariston välillä (epäilemätön tosiasia, ja tuon kärjistymisen ilmaukset ovat yleisesti tunnettuja) ja sen jälkeen yhteiskunnallisen taistelun kärjistymisen maaseudulla. Maaseudulla ei ole ollut selvästihavaittavia, heti silmään pistäviä tapahtumia, sellaisia kuin työsulut, mutta jo sellaiset hallituksen toimenpiteet kuin marraskuun agraarilait⁶⁰ („talonpoikaistorvariston lahjominen”) todistavat, että taistelu kärjistyy, että tilanherrojen on pakko suunnata kaikki ponnistuksensa talonpoikaiston kahtiajakamiseen talonpoikaiston yhteisen rynnistyksen heikentämiseksi.

Emme tiedä, mihin nämä ponnistukset loppujen lopuksi johtavat. Kaikki „keskeneräiset” (Marxin sanonta) porvarilliset vallankumoukset „ovat päättyneet” varakkaan talonpoikaiston siirtymiseen järjestystä kannattamaan. Sosialidemokratian on joka tapauksessa tehtävä kaikkensa

talonpoikaiston mitä laajimpien kerrosten tietoisuuden kehittämiseksi, sen hyväksi, että ne tulisivat käsittämään maaseudulla tapahtuvan luokkataistelun.

Edelleen, 3:nnessa kohdassa todetaan Venäjän poliittisen historian tärkein tosiasia vuoden ajalta: yläluokkien „oikeistolaistuminen” ja alaluokkien „vasemmistolaistuminen”. Olimme sitä mieltä, että varsinkin vallankumouksellisina kausina sosialidemokratian *on* edustajakokouksissaan *tehtävä yhteenvedot* yhteiskuntakehityksen vaiheista *soveltaen* niiden suhteen marxilaisia tutkimusmenetelmiään, *opettaen* muita luokkia luomaan silmäyksen taaksepäin ja suhtautumaan poliittisiin tapahtumiin *periaatteellisesti* eikä hetken edun tai muutamien päivien menestyksen kannalta, kuten tekee porvaristo, joka oikeastaan ylenkatsoo kaikkea teoriaa ja pelkää kaikkea nykyhistorian luokkakantaista erittelyä.

Äärimmäisyyksien voimistuminen on keskustan heikkene- mistä. Keskustana eivät ole lokakuulaiset, kuten jotkut sosialidemokraatit (muun muassa Martov) ovat erheellisesti luulleet, vaan kadetit. Mikä on tuon puolueen *objektiivinen* historiallinen tehtävä? Marxilaisten täytyy vastata tähän kysymykseen, jos he haluavat pysyä opilleen uskollisina. Päätöslauselma vastaa: „vallankumouksen *keskeyttäminen* mustasotnialaisille tilanherroille ja itsevaltiudelle *otollisten* (sillä kadetit kannattavat vapaaehtoista sopimista) myönnytysten avulla”. K. Kautskyn tunnetussa teoksessa „Yhteiskunnallinen vallankumous” on selitetty hyvin, että reformi eroaa vallankumouksesta siinä, että valta säilyy riistäjien luokalla, riistäjien, jotka tukahduttavat riistettyjen kapinan riistäjille *otollisilla* myönnytyksillä ilman näiden vallan *kukistamista*.

Liberaalisen porvariston objektiivinen tehtävä porvarillisdemokraattisessa vallankumouksessa on juuri tuollainen: monarkian ja tilanherraluokan säilyttäminen „järkevien” myönnytysten hinnalla.

Onko tämä tehtävä toteutettavissa? Se riippuu olosuhteista. Marxilainen ei voi pitää sitä ehdottoman toteuttamattomana. Mutta porvarillisen vallankumouksen *sellainen* lopputulos merkitsee: 1) porvarillisen yhteiskunnan tuotantovoimien pienintä kehitysvapautta (jos tilanherrain maanomistus hävitetään vallankumouksen avulla, tulee Venäjän taloudellinen edistys olemaan verrattomasti

nopeampaa kuin siinä tapauksessa, jos tuota maanomistusta muutetaan kadettien suunnitelman mukaan); 2) kansanjoukkojen perustarpeiden tyydyttämättä jäämistä ja 3) kansanjoukkojen väkivaltaisen nujertamisen välttämättömyyttä. Kadettimainen „rauhallinen” perustuslaillinen kehitys ei ole toteutettavissa ilman joukkojen väkivaltaista nujertamista. Se meidän pitää painaa lujasti mieleemme ja juurruttaa joukkojen tietoisuuteen. Kadettien „yhteiskunnallinen rauha” on rauhaa tilanherralle ja tehtailijalle, se on *tukahdutetun* talonpoikais- ja työläiskapinan „rauhaa”.

Stolypinilaiset kenttäoikeuksien suorittamat vainotoimenpiteet ja kadettien „reformit” ovat saman sortajan kaksi kättä.

II⁶¹

On kulunut kahdeksan päivää siitä, kun julkaisimme ensimmäisen kirjoituksemme tästä aiheesta — ja poliittinen elämä on tuonut jo koko joukon suuria tapahtumia, jotka ovat vahvistaneet silloin sanomamme oikeaksi ja luoneet „tapahtuneen (vai parhaillaan tapahtuvan?) *tosiasian*” kirkasta valoa niihin päivänpolttaviin kysymyksiin, joita silloin kosketelimme.

Kadettien kääntyminen oikealle on tullut jo näkyviin Duumassa. Se, että Roditshevit tukevat Stolypinia saarnamalla maltillisuutta, varovaisuutta, legaalisuutta, rauhoittamista ja kansan kiihoittamisesta luopumista, — ja se, että Stolypin antaa tukea, kuuluisaa „kaikkinaista” tukea Roditsheville, on nyt tosiasia⁶².

Tämä tosiasia on loistavasti todistanut oikeaksi sen nykyisen poliittisen tilanteen analyysin, jonka teimme ennen toisen Duuman avaamista, helmikuun 15—18 p:nä laadituissa päätöslauselmaehdotuksissa. Me kieltäydyimme noudattamasta Keskuskomitean ehdotusta ja käsittelemästä „lähimpiä poliittisia tehtäviä”, osoitimme, että moinen ehdotus on aivan sopimaton vallankumouksellisella kaudella, me vaihdoimme tuon hetken-politiikkaa koskevan kysymyksen kysymykseen sosialistisen politiikan perusteista porvarillisessa vallankumouksessa.

Ja viikko vallankumouksellista kehitystä on todistanut täydelleen oikeaksi ennakkonäkemyksemme.

Viime kerralla erittelimme päätöslauselmaehdotuksemme porusteluosan. Tuon osan keskeisimpänä kohtana oli se toteama, että heikentynyt „keskusta”-puolue, s.o. liberaalisporvarillinen kadettipuolue, pyrkii keskeyttämään vallankumouksen mustasotnialaisille tilanherroille ja itsevaltiudelle otollisten myönnytysten avulla.

Vielä eilen, voidaan sanoa, Plehanov ja hänen kanssaan samoin ajattelevat VSDTP:n oikeistosiiven edustajat julistivat tämän bolshevismien aatteen, jota me puolustimme sitkeästi koko 1906 vuoden kuluessa (ja jopa aikaisemminkin, vuodesta 1905, „Kaksi taktiikkaa” kirjasein ilmestymisajasta lähtien),— julistivat sen puolifantastiseksi arveluksi, jonka on synnyttänyt mellakoitsijoille ominainen katsantokanta porvariston osuudesta tahi ainakin liian aikainen ennakoiminen j.n.e.

Tänään kaikki näkevät, että olimme oikeassa. Kadettien „pyrkimys” alkaa toteutua, ja yksinpä sellainenkin sanomalehti kuin „Tovarishtsh”, joka on melkein pä eniten vihannut bolshevismia kadettien armottoman paljastamisen vuoksi, sanoo niiden „Retsh” lehden kumoamien huhupuheiden * johdosta, jotka koskevat kadettien ja mustasotnialaishallituksen välisiä neuvotteluja: „ei savua ilman tulta”.

Voimme vain tervehtiä tuota „bolshevistisen viikon” uusiintumista „Tovarishtsh” lehdessä. Voimme vain todeta, että *historia on vahvistanut oikeiksi kaikki varoituksemme ja tunnuksemme*, historia on paljastanut täydellisesti, miten kevytmielisiä (parhaassa tapauksessa kevytmielisiä) ovat ne „demokraatit” ja valitettavasti muuttamat sosialidemokraatitkin, jotka yrittivät torjua kadetteihin kohdistamamme arvostelun.

Kuka puhui ensimmäisen Duuman kaudella siitä, että kadetit hierovat salassa kauppoja hallituksen kanssa? Bolshevikit. Ja sitten osoittautui, että sellainen mies kuin Trepov kannatti kadettiministeristöä.

* Nämä rivit oli jo kirjoitettu, kun luimme maaliskuun 13 päivän „Retsh” lehden pääkirjoituksesta: „Kun julkaistaan tarkat tiedot kadettien ja hallituksen viime vuoden kesäkuussa käymistä paljonpuhutuista neuvotteluista, saa maa tietää, että jos kadetteja voidaan jossain suhteessa moittaa noista „kansan selän takana” käydyistä neuvotteluista, niin ehkä ainoastaan sen saman peräänantamattomuuden vuoksi, josta „Rossija”⁶¹ puhuu”. Niin juuri, sitten „kun julkaistaan”! Mutta haasteista huolimatta kadetit eivät toistaiseksi ole julkaisseet „tarkkoja tietoja” sen enempää vuoden 1906 kesäkuussa pidetyistä neuvotteluista kuin vuoden 1907 tammikuussa käydyistä neuvotteluista (tammikuun 15 pnä — Miljukovin käynti Stolypinin puhella) eikä myöskään vuoden 1907 maaliskuun neuvotteluista. Ja se tosiasia, että neuvotteluja on käyty *kansan selän takana*, jää *tosiasiaksi*.

Kuka paljasti tarmokkaimmin Miljukovin käyntiä Stolypinin puheilla tammikuun 15 päivänä, kun muka kansanvapauden puolueen ja hallituksen välinen vaalitaistelu (muka taistelu) oli kuumimmillaan? Bolshevikit.

Kuka muistutti Pietarin vaalikokouksissa ja toisen Duuman ensi päivinä (katso „Novyi Lutsh” lehteä), että vuoden 1906 kahden miljardin frangin laina oli tosiasiallisesti annettu Dubasoveille ja kumppaneille kadettien välillisellä avulla, jotka Clemenceaun muodollisesta yllytyksestä huolimatta eivät nousseet vastustamaan avoimesti, puolueen nimessä, tuota lainaa? Bolshevikit.

Kuka asetti toisen Duuman *aattona* johdonmukaisen (s.o. proletaarisen) demokratismin politiikan kulmakiveksi „kadettien politiikan *petollisen luonteen*” paljastamisen? Bolshevikit.

Mitä kevyin tuulahdus puhalsi pois kuin hahtuvan kaikki jaarittelut siitä, että pitää kannattaa duumaministeristö- eli vastuuvollinen ministeristö-vaatimusta tahi vaatimusta toimeenpanovallan alistamisesta lainsäädäntövallalle y.m.s. Plehanovin haaveet tämän tunnuksen tekemisestä ratkaisevan taistelun alkamismerkiksi tai joukkojen valistamiseksi osoittautuivat hyväntahtoisen filisterin haaveiksi. Nyt kukaan ei nähtävästi enää tohdi vakavasti kannattaakaan sellaisia tunnuksia. Elämä on osoittanut — tai oikeammin on alkanut osoittaa, — että todellisuudessa tässä ei ole lainkaan kysymys „perustuslaillisen periaatteen” täydellismän ja johdonmukaisemman läpiviemisen „periaatteesta”, vaan nimenomaan *kadettien sopimuksenteosta taantumuksen kanssa*. Elämä on osoittanut, että oikeassa olivat ne, jotka näkivät ja osoittivat, että yleisen, muka edistykseellisen periaatteen liberaalisen ulkokuoren takana piilevät sen säikäytetyn liberaalin suppeat luokkaedut, joka nimittää inhoittavia ja likaisia asioita hyvillä sanoilla.

Ensimmäisen päätöslauselmamme johtopäätösten oikeellisuuden on siis todistanut paljon nopeammin kuin saatoimme odottaakaan ja paljon paremmin: ei logiikka, vaan historia; eivät sanat, vaan teot; eivät sosialidemokraattien päätökset, vaan vallankumoustapahtumat.

Ensimmäinen johtopäätös: „silmiemme edessä kehittyvä poliittinen kriisi ei ole perustuslakikriisi, vaan vallankumouksellinen kriisi, joka johtaa proletaari- ja talonpoikaisjoukkojen välittömään taisteluun itsevaltiutta vastaan”.

Toinen, välittömästi ensimmäisestä johtuva: „edessä olevaa duumakamppailua on sen vuoksi pidettävä ja käytettävä hyväksi vain eräänä välitapahtumana kansan vallankumouksellisessa taistelussa vallasta”.

Mikä on perustuslakikriisin ja vallankumouksellisen kriisin välisen eron olemus? Se, että edellinen voidaan ratkaista valtakunnan voimassaolevien peruslakien ja vallallaolevan järjestelmän pohjalla, jälkimmäinen sen sijaan vaatii näiden lakien ja maaorjuudellisen järjestelmän murskaamista. Johtopäätöksissämme ilmaistun ajatuksen on näihin aikoihin asti hyväksynyt koko Venäjän sosialidemokratia fraktioista riippumatta.

Vasta aivan viime aikoina menshevikkien keskuudessa on voimistunut virtaus, joka kallistuu aivan päinvastaiseen katsomukseen, siihen, että hyljättäisiin vallankumouksellisen taistelun aiheet, jäätäisiin voimassaolevan „perustuslain” puitteisiin ja toimittaisiin sen pohjalla. Tässä kuvaavia kohtia päätöslauselmaehdotuksesta, joka koskee suhtautumista Valtakunnanduumaan; sen ovat laatineet „toverit Dan, Koltsov, Martynov, Martov, Negorev y.m. useiden käytännönmiesten osanotolla”, ja se on julkaistu „Russkaja Zhizn” lehden 47. numerossa * (se on julkaistu myös erillisenä lehtisenä):

...„2) Venäjän vallankumouksessa keskeisimmälle sijalle kohottava tehtävä, välitön taistelu vallasta, kiteytyy (?) nykvisen yhteiskuntavoimien suhteen vallitessa (?) pääasiallisesti kansanedustuksen puolesta (?) käytävää taistelua koskevaksi kysymykseksi (?);

...3) toisen Duuman vaalit, joissa valittiin huomattava määrä johdonmukaisia (?) vallankumouksen kannattajia, osoittivat, että kansanjoukoissa kypsyy tietoisuus tämän (?) valtataistelun välttämättömyydestä”...

Niin sotkuisesti ja sekavasti kuin nämä pykälät onkin esitetty, tulee pyrkimys selvästi esiin: proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen valtataistelun asemesta työväenpuolueen tehtävät tahdotaan *supistaa liberaaliseksi* taisteluksi *olemassaolevan* kansanedustuksen puolesta tai sen pohjalla. Ei auta muu kuin odottaa, hyväksyvätkö todella kaikki menshevikit nyt tai puolueen viidennessä edustajakokouksessa sellaisen kysymyksenasettelun.

* Helmikuun 24 pnä 1907.

Joka tapauksessa kadettien kääntyminen oikealle ja heidän „kaikkalainen” kiittelynsä Stolypinin taholta pakottaa pian puolueemme oikeistosiiven asettamaan kysymyksen jyrkästi: joko jatketaan kadettien tukemisen politiikkaa ja siten lähdetään lopullisesti opportunistin polulle tai tehdään tykkänään loppu kadettien tukemisesta ja hyväksytään politiikaksi proletariaatin sosialistinen itsenäisyys ja taistelu demokraattisen pikkuporvariston vapauttamiseksi kadettien vaikutuksen ja hegemonian alaisuudesta.

Päätöslauselmamme kolmas johtopäätös kuuluu näin: „Sosialidemokratia etumaisen luokan puolueena ei missään tapauksessa voi nykyään tukea kadettien politiikkaa yleensä eikä muun muassa kadettiministeristöä. Sosialidemokratian on tehtävä kaikkensa paljastaakseen joukoille tuon politiikan petollisen luonteen; selittääkseen joukoille niiden edessä olevat vallankumoukselliset tehtävät; todistaakseen niille, että vain silloin, kun joukkojen tietoisuus on korkea ja järjestyneisyys luja, voivat itsevaltiuden mahdolliset myönnytykset muuttua pettämisen- ja turmelemiskeinosta vallankumouksen edelleen kehittämisen keinoksi”.

Me emme yleensä kiellä osittaisten myönnytysten mahdollisuutta emmekä lupaa olla käyttämättä niitä hyväksemme. Päätöslauselman teksti ei jätä tämän suhteen mitään epäilysten varaa. Sekin on mahdollista, että myös kadettiministeristö tulee jossain suhteessa soveltumaan „itsevaltiuden myönnytysten” kategoriaan. Mutta työväenluokan puolue, samalla kun se ei kieltäydy vastaanottamasta „maksua vähin erin” (Engelsin sanonta)⁶⁴, ei saa missään tapauksessa unohtaa asian toista puolta, joka on erikoisen tärkeä ja jonka liberaalit ja opportunistit jättävät varsin usein huomioon ottamatta, nimittäin: „myönnytysten” merkitystä *pettämisen- ja turmelemiskeinona*.

Sosialidemokraatti, ellei hän halua muuttua porvarilliseksi reformistiksi, ei voi unohtaa tätä puolta. Menshevikit ovat anteeksiantamattomasti unohtaneet sen sanoessaan edellä mainitussa päätöslauselmassa: „...„socialidemokratia tulee tukemaan Duuman *kaikkia ponnistuksia* toimeenpanovallan alistamisessa sille”... Valtakunnanduuman ponnistukset merkitsevät Duuman enemmistön ponnistuksia. Duuman enemmistö, kuten kokemus on jo osoittanut, voi muodostua oikeistosta ja kadeteista vasemmistoa *vastaan*. Sellaisen enemmistön „ponnistukset” voivat *alistaa* sille

„toimeenpanovallan” *siten*, että huononnetaan kansan asemaa taikka suorastaan petetään sitä.

Toivokaamme, että menshevikit ovat tässä vain innostuneet liikaa: he eivät tule kannattamaan *kaikkia* nykyisen Duuman enemmistön mainittuun suuntaan tekemiä ponnistuksia. Mutta kuvaavaa on tietysti se, että menshevismin huomattavat johtajat *ovat saattaneet* hyväksyä sellaisen sanamuodon.

Kadettien kääntyminen oikealle pakoittaa tosiasiallisesti *kaikki* sosialidemokraatit fraktioista riippumatta hyväksymään kadettien tukemisesta kieltäytymisen politiikan, heidän petturuutensa paljastamispolitiikan, työväenluokan itsenäisen ja johdonmukaisesti vallankumouksellisen puolueen politiikan.

„Proletari” №№ 14 ja 15,
maaliskuun 4 ja 25 pnä 1907

Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstin mukaan
